

MGR. P. MOORS WIL IN TUNGELROY BEGRAVEN WORDEN

Limburgs Dagblad 28 maart 1975

Tijdens een interview met het Limburgs Dagblad vóór 28 maart 1975 verklaarde Mgr. P. Moors dat hij begraven wilde worden in Tungelroy. En zo geschiedde.....

Opvallend is de reden waarom Mgr. P. Moors in Tungelroy begraven wilde worden. Tijdens rondleidingen op het oude kerkhof van Roermond door een gids ontmoette hij een familielid van de bisschop. Nadat de gids aan hem gevraagd had waarom Bischof P. Moors in Tungelroy is begraven antwoordde hij: "Wilt u weten wat de echte reden is?" Uit zijn verklaring bleek dat de aversie van Moors tegen Gijsen de werkelijke oorzaak was, niet traditioneel in de crypte te willen worden bijgezet naast de nis waar mogelijkwerwijs Gijsen zijn laatste rustplaats zou kunnen krijgen..

Enkele weken na dit gesprek ontmoette de gids ter plaatse toevallig een ander familielid van Moors die op zijn vraag of deze uitspraak op waarheid zou kunnen berusten, hem letterlijk antwoordde: 'Dat zou zomaar kunnen'. De uitspraak in het krantenartikel onlangs in de Limburger dat Moors aan Gijsen verboden had zijn uitvaart te leiden en Gijsen door Moors van de eerste bank in de kerk verbannen werd tijdens de dienst, sterkt ons in de gedachte dat de beide heren waarmee de gids in gesprek gekomen was, weleens gelijk konden hebben.

MGR. P. MOORS WIL WORDEN BEGRAVEN IN TUNGELROY

MGR. P. MOORS heeft op de pastorie van Geysteren de adressen klaar liggen van mensen, aan wie zijn overlijden moet worden bericht. „Alles is geregeld. Ik kan zo vertrekken”.

Waar wilt u begraven worden?

„NIET IN Geysteren. Evenmin in de grafkapel op het koude kerkhof van Roermond, waar Paredis, Boermans, Drehmanns, Schrijnen, Lemmens en Hanssen liggen begraven. Ik wil in Tungelroy worden begraven. Dat is de plaats waar ik thuis hoor. Als later iemand neg aan je denkt, is het hooguit iemand uit je geboortedorp”.

Hoe staat u tegenover de dood?

„HEEL GEMAKKELIJK. Dat kan ik ook. Ik heb reeds twee waarschuwingen gehad. Ik ben reeds twee keer bediend geweest”.

„DIE EERSTE keer zal ik nooit vergeten. Het was in december 1964. Ik was juist terug van het Concilie. Tweeëneenhalve maand was ik weg geweest. De mensen thuis hadden goed gewerkt. Maar natuurlijk was er veel voor mij blijven liggen. Ik maar doorspijken om er doorheen te komen”.

„TOEN KREEG IK 'snachts iets wat ik niet eerder had gekend: pijn en misselijkheid. Stillekes bleef ik in mijn bed liggen. Ik dacht: laat ik maar niemand wakker maken.”

„OM ZEVEN UUR zou ik mislezen voor de zusters. Om half zeven belde ik moeder, dat ze niet op me moest rekenen, omdat ik me niet lekker voelde. „Moet ik een dokter bellen?”, vroeg ze bezorgd. „Nee laat voorlopig maar”. Ze belde toch. Zusters zijn op zo'n ogenblik wijzer dan een gewone mens”.

„JA... JA...”, zei de dokter. „Dat is iets aan het hart”. Hij gaf me een spuit — morfine, hoorde ik achteraf — en vroeg naar welk

„NEEM DEZE RING, die alle Concilievaarders van paus Joannes hebben gekregen. De materiële waarde ervan is gelijk aan een gouden tientje: zeg maar honderd gulden”, antwoordt pastoor Moors van Geysteren (68) op mijn vraag of hij bij de tv-beelden van de ellende in Cambodja en Zuid-Vietnam nimmer in de verleiding komt zijn pontificalia te gelde te maken.

ziekenhuis ik wilde worden gebracht. „Breng me maar naar Sittard. Daar kennen ze me”. Ik had daar ~~steeds~~ ~~zomer~~ ~~een~~ ~~niersteen~~... tje laten weghalen”.

„IN SITTARD wisten ze niet wat

ze aan me hadden. Ze vonden het daarom verstandig mij te bedienen. Castermans, de tegenwoordige vicaris-generaal en een oud-student van mij, die toen rector was in het ziekenhuis vroeg ik mij te bedienen”.

„MAAR DAT kan niet, monseigneur. Daar zullen wel regels van zijn”, maakte hij bezwaren. „Dij het maar. Dat hoeft niemand te weten”, stelde ik hem gerust. „Toch geloof ik niet dat het goet is, monseigneur. Veronderstel, u komt te sterven. Mij zal worden gevraagd of u bediend bent. „Ja zal ik moeten zeggen. „Door wie zullen ze vragen. „Door mij”. „Maar...”, zal mij worden verteld”.

„IK ZEG: „Bel Sjeef Moonen maar de secretaris. Die weet alles. Toeblijk, dat de proost van het kerkje mij moest bedienen. Ten minste als er geen nood aan de man was. Proost was indertijd Teunissen, de deken van de kathedraal in Roermond. Hij heeft er toen heel mooi bediend”.

„'s AVONDS KWAM de zuster te vragen hoe het met me was. Toezeg: „Och zuster, we zullen wel zien waar ik morgenvroeg wakker word: boven of beneden. Maar één ding zit me dwars. Als ik van nacht sterf ben ik nog geen 60. Dan ga ik de geschiedenis in als een mens, die de 60 niet heeft gehaald”. Ik heb de 60 gehaald. Om de 65 heb ik gehaald. Wat wil meer?”

Hoe stelt u zich het Hiernamaat voor?

„IK WEET het niet. Ik weet alle dat het bestaat. Maar hoe het bestaat, weet ik niet. Dat preek ik ook altijd. Ook tegenover de jeugd. Ik zeg: „Kom nou niet met die verhalen over die pap en die godden lepeltjes, want dat is zek niet waar”.

„JE MOET de mensen, dacht ik van kleinsaf leren leven met myteries. Niet proberen dat alles uit te leggen. Ik zeg altijd: „Jongens, dat begrijp ik niet. Dat begrijpen je ouders niet. Niemand Maar van bepaalde dingen weet dat ze er zijn. Jezus Christus heeft het zelf gezegd. Dus geloof ik dat al snap ik er niks van. Hoe ik in de hemel zal zijn, weet ik niet. Met zo'n antwoord zijn ze, dat ik, meer gediend dan met fantasier verhalen”, aldus mgr. P. Moors